

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu bud' sláva

Září 2021

Ročník 2, číslo 11

**Já jsem pravý vinný kmen
a můj Otec je vinař.
Každou mou ratolest,
která nenese ovoce, odřezává,
a každou, která nese ovoce,
čistí, aby nesla hojnější ovoce.
(Jan 15,1-2)**

OBSAH

Jak bychom mohli být pyšní?.....	3
Když mizí svévolníci	4
Přímluvy (Ef 1,15).....	6
Nebeské vidění.....	11
Postavení Kristova služebníka (Tt 2,15).....	17
Pěstovat spokojenost (Žd 13,5–6).....	22
Bůh zjevuje skryté věci (Gn 42,1–38).....	34
Křesťan a volby.....	47

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2021

JAK BYCHOM MOHLI BÝT PYŠNÍ?

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ježíš nás učí, co to znamená mít pokorné srdce. Potřebujeme se to od něj učit každá den. Pohleďte na Pána, jak vzal ručník a myl svým učedníkům nohy! Následovníci Krista, vy se nepokoříte? Pohleďte na něj jako na služebníka služebníkům, a už nemůžete být pyšní! „Ponížil se“ (Fp 2,8). Nebylo z něj na zemi strháváno jedno roucho cti za druhým, dokud ho nahého nepřibili na kříž? Nevyprázdnil tam sám sebe a neprolil tam všechnu svou převzácnou krev za nás? Jak hluboko náš drahý Vykupitel sestoupil! Jak bychom potom mohli být pyšní?

KDYŽ MIZÍ SVÉVOLNÍCI ...

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Když se pozdvihují svévolníci, člověk se skrývá, když však mizí, rozhojní se spravedliví. (Př 28,28)

Těm, kteří dosahují vysokých postů, patří čest a úcta. Vysoké postavení je obvykle spojené s velkou mocí a autoritou. Ale když se pozdvihují svévolníci, když se dostávají na vysoká místa, je nepochybná známka Božího soudu. Když se *ničemové* (ČSP) dostávají k moci, uvádějí národ do hříchu a pod prokletí. „Když vládce věnuje pozornost klamnému slovu, všichni jeho sluhové se stanou svévolníky“ (Př 29,12). *Když povstávají bezbožní* (KRAL), bohatí lidé se ukrývají, aby se nestali jejich kořistí, a stejně tak spravedliví, protože budou pronásledováni darebáky. Když Bůh přichází se svým soudem v podobě zlovolných lidí, kteří povstávají, je to začátek pronásledování Božího lidu. Alespoň to tak vždycky v historii bylo – ať již v době před příchodem Pána Ježíše Krista, např. když izraelský král Achab pronásledoval Eliáše a dal vyhladit Hospodinovy proroky, nebo když judský král Menaše prolil mnoho nevinné krve, až jí naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému (2Kr 21,16), nebo v době po Kristově příchodu, kdy to můžeme vidět ve všech pronásledováních církve od starověku až po současnost. Pronásledování církve nikdy nevzešlo od lidí ctnostných, spravedlivých, čestných a pravdivých.

Ale moc bezbožných je tu z biblického hlediska jen na okamžik. Navzdory tomu, že tento okamžik může trvat i několik desetiletí, jednoho dne prostě zmizí – ať již přirozeným způsobem, nebo tak,

že budou násilně odstraněni. A jakmile zmizí, rozhojní se spravedliví. Když byla odhalena ničemnost Hamana a spadl do jámy, kterou vykopal pro Mordokaje (Est 7,10), spravedliví se rozhojnili, Židům nastaly „dny radosti a veselí, hostin a pohody. A mnozí z národů země se připojovali k Židům, neboť na ně padl strach ze Židů“ (Est 8,17). Když zemřel král Achaz, který zavřel dveře Hospodinova domu a udělal si oltáře na každém nároží v Jeruzalémě, aby tam páčil kadidlo jiným bohům, Bůh probudil jeho syna Chizkijáše, který obnovil smlouvu s Bohem i bohoslužbu v chrámu (2Pa 28,21nn).

Jako Boží lid mnohokrát, tak i my dnes žijeme v potemnělé době, kdy „kolem obcházejí svévolníci a vzmáhá se mezi lidmi neurvalost“ (Ž 12,9). Ale moc evangelia působí v Božích dětech, takže mohou svítit jako hvězdy uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného (Fp 2,15). Když se budeme držet slova života (Fp 2,16), budeme skutečně svítit a pevnost našeho vyznání bude jako skála, o kterou se budou rozbíjet svévolníci, kteří povstávají. Ve světle nadcházejících voleb, ve světle toho, kam směřuje nejenom Evropská unie, ale značná část západního světa, se potřebujeme víc než kdy jindy postavit na pevné, nepohnutelné Slovo Boží, posilovat se Boží milostí a povzbuzovat se k následování Pána Ježíše Krista. Kéž vám k tomu pomáhá i toto číslo časopisu Soli Deo Gloria. Jedině Bohu buď sláva.

PŘÍMLUVY (EF 1,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Chtěl bych na tomto místě znovu zdůraznit první slovo patnáctého verše – ono slůvko **proto**. Apoštol Pavel přechází k přímluvám, k modlitbám za efezské křesťany, ale tyto modlitby jsou postavené na podstavci uctívání Boha.

Bůh je tak velký a udělal veliké věci s lidmi v Efezu, a **proto** Pavel nyní může děkovat přímo za tyto křesťany. Jeho vděčnost není založená v křesťanech samotných, ale v samotném Bohu. Jeho přímluvy za křesťany v Efezu vyvěrají z vědomí toho, kým je Bůh, který je zachránil. Jeho prosby jsou zakotvené v díle Pána Ježíše Krista.

Přímluvy jsou součástí modliteb Božího lidu. Apoštol Pavel napsal svému milovanému synovi ve víře, Timoteovi (do Efezu):

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. (1Tm 2,1–2)

Křesťané jsou povoláni k tomu, aby se přimlouvali za druhé. Na prvním místě by to měli být bratři a sestry v církvi za koho se budeme přimlouvat, a spolu s nimi také ti, kdo kážou slovo Boží, evangelium. V listu Efezským jsou dvě přímluvné modlitby apoštola za efezské křesťany – kromě této z první kapitoly ještě ve třetí kapitole (v. 14–21) a v závěru listu apoštol vyzývá křesťany – a spolu s nimi také nás:

*V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluvíím.
(Ef 6,18–19)*

Apoštol volá křesťany k přimluvné modlitbě a sám jim dává dobrý příklad. Ovšem není to jenom nějaká výzva – je to přímo příkaz. Křesťané jsou těmi, kdo se za sebe navzájem modlí. Starší se modlí za Boží lid a Boží lid se modlí za své starší a všichni se modlí jedni za druhé. To je církev, která se přimlouvá.

Na přelomu 16. a 17. století žil ve Skotsku kazatel John Welch. K jeho každodenním zvykům patřilo se alespoň několik hodin modlit. Mnohdy strávil na modlitbách osm až deset hodin. Často vstával uprostřed noci a modlil se. Jeho ženě se nelíbilo, když ho v noci nalézala, jak leží na zemi a pláče. On jí odpovídal: „Ach, ženo, odpovídám za tři tisíce duší a nevím, jak na tom mnohé z nich jsou!“¹ Podívejme se ještě zpátky do našeho textu a všimněme si:

Za co se máme přimlouvat?

Obvykle, když se mluví o přimluvách, tak nám vytanou na mysli především dvě věci – modlitby za spasení nevěřících a modlitby za různé praktické věci lidí kolem nás – nejčastěji se přimlouváme za uzdravení druhých, v dnešní době se hodně lidí modlí za to, aby oni nebo lidé kolem nich našli práci, a potom můžeme pokračovat k dalším věcem, jako jsou významnější nebo méně významné drobnosti každodenního života.

Musím říct, že vůbec není špatné, když se modlíme za nejrůznější věci v našich životech. Bůh je skutečně věrný a bdí nad každým – i tím nejmenším – detailem našich životů. Tak se Izák dvacet let přimlouval za svou ženu Rebeku, která byla neplodná, až nakonec porodila Ezaua a Jákoba (Gn 25,21). Mojžíš se modlil za to, aby mohl vejít do zaslíbené země (Dt 3,23–26). Chana se

¹ E. M. Bounds, *Moc modlitby*, s. 32

dlouhé roky modlila, aby otěhotněla (1S 1,11). Král David se modlil za to, aby dítě, které zplodil s Batšebou v cizoložném vztahu nezemřelo (2S 12,16). Nehemjáš se modlil za to, aby mohl jít do Jeruzaléma (Neh 2,4–5). Ježíš říkal svým učedníkům, že o cokoliv požádají v Jeho jménu, to jim Jeho Otec dá (J 15,16)... Jinde nám Boží slovo říká:

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Fp 4,6)

Pán nás povzbuzuje k tomu, abychom všechny věci vkládaly na něj. S prostou důvěrou – jako malé děti, máme přicházet k Pánu a vkládat své starosti na něj. Ale vedle toho, a jde o jeden z důrazů listu Efezským, máme růst ve víře a ve zralosti a to znamená, že se musíme také učit prioritám v modlitbách. Podívejte se do našeho textu – za co se Pavel přimlouvá? Mohli bychom to shrnout jednoduše – za duchovní růst věřících. To je hlavní téma veršů 15–23. Najdeme tam také řadu věcí z předchozí modlitby, která nám ukazovala, jaký Bůh je.

Prosím, ... abyste ho poznali ... a viděli ... jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. (Ef 1,17–19)

Hlavním tématem přímluvných modliteb by měl být duchovní růst křesťanů – bratří a sester. To je hlavní téma Pavlových přímluvných modliteb. To bylo hlavní téma modlitby Pána Ježíše Krista, kterou se modlil večer před svým ukřižováním v horní místnosti:

Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Posvěť je pravdou... Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni. (1 17,15.17–18)

Podívejte se na modlitby apoštola v jeho listech – právě tak, jako se modlil Ježíš, se modlí také apoštol Pavel. Modlí se za to:

...aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ,vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích... (Ef 3,16)

Moji milí, tohle musí být priorita našich přímlyvných modliteb. Ať již se modlíte za své blízké, za své děti nebo rodiče, za své partnery, za své bratry a sestry v Kristu, za své starší – je třeba se modlit za jejich duchovní růst. Když se ale podíváme zpátky do našeho textu, tak vidíme ještě jednu věc:

Kam mají vést naše přímlyvy?

Naše přímlyvy budou mít určitý směr – díkůvzdání i přímlyvy spolu spojuje jedno veliké téma – to největší téma Božího slova – Pán Ježíš Kristus. Jeho dílo tvoří základ našich modlit, je hlavním předmětem našeho uctívání a je tím, co určuje směr našich přímlyvných modliteb. Podívejte se na modlitbu apoštola Pavla:

Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích. (Ef 1,20)

V Kristově vyvýšení vidí Pavel dobrý důvod pro přímlyvné modlitby. V Kristově velikosti vidí příčinu duchovního růstu věřících. Vyvýšenost Krista je konečným cílem Pavlových přímlyv – za růstem věřících vidí Pavel slávu Krista a Jeho nevěsty, církve. A právě sem musíme při svých přímlyvách směřovat také my.

,Všechno podrobil pod jeho nohy‘ a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest. (Ef 1,22)

Jestliže chceme svou sílu hledat u Pána, nepůjde jinak, než že se budeme modlit. Že využijeme každou příležitost, kterou nám Bůh dává, abychom se modlili, v modlitbách uctívali našeho Pána a přímlyovali se jedni za druhé. A když nebudete vědět, za co se máte modlit, nebo už nebudete moci, tak vezte, že:

*...Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.
(Ř 8,26–27)*

NEBESKÉ VIDĚNÍ

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící tomu nebeskému vidění. (Sk 26,19 KRAL)

A tak ty, milý Pavle, si myslíš, že jsi měl nebeské vidění a myslíš si, že ti budeme věřit proto, že jsi měl nebeské vidění? To je arci otázka! Ale Pavel to řekl poněkud jinak, protože mluvil řecky a to slovo, které Kraličtí přeložili jako „nevěřící“, bylo řecky „apeithés“. To je sice nevěřící, ale sami Kraličtí překládají jinde jinak. Otevřete si, prosím, 2. Timoteovi 3,2 (KRAL): „Nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů *neposlušní*, nevděční, bezbožní“. Zde překládají totéž řecké slovo apeithés českým „neposlušní“, takže v našem textu můžeme docela dobře říci: „Nebyl jsem neposlušný toho nebeského vidění.“ A jinde řeknou Kraličtí nepovolný a tak také můžeme překládat náš text. A ještě jinde řeknou „nepoddaný“. Také dobře. Apeithés znamená tedy nevěřící, neposlušný, nepovolný, nepoddaný a každé to slovo můžete vložit do našeho textu. Nám se pak nejlépe zamlouvá neposlušný: „Já jsem nebyl neposlušný toho nebeského vidění.“

Rád bych předložil tři věci.

I. Předně a především, abychom takové nebeské vidění měli všichni!

Abychom my všichni měli takové nebeské vidění? Vždyť my Pavlovi nevěříme a teď ty jdeš dál a chceš, aby každý z nás měl

nebeské vidění, které je nanejvýš pro proroky, pro Boží apoštoly a ještě je otázka, budeme-li jim věřit! Nu, uvidíte.

Oč pak Pavlovi vlastně šlo?

Tu je ta síň a tu je ten král: „Vaše veličenstvo, vaše panstvo! S mým obrácením se to mělo tak a tak, to je má historie, to jsou fakta, to není něco, co jsem si já vymyslel.“ Ale oni řeknou: „Ty ses mohl mýlit!“ Však uvidíte. „Pohledte, já jsem byl tělesný, já jsem pronásledoval ty, kteří v něho uvěřili, já jsem nenáviděl toho, kterého teď kážu a do žaláře jsem uvrhoval ty, kteří se k němu hlásili, a myslel jsem, že mi má Pán Bůh mnoho za co děkovat. To jsou fakta. A co se stalo? Ten, proti kterému jsem se protivil, mě porazil. On se se mnou potkal na cestě a já jsem sletěl k zemi. Taková svatost mne obešla, že jsem viděl svou nesvatost. Bídny já člověk! A když mě usvědčil z celé mé porušenosti, zjevil mi celé své předivné evangelium. Dříve jsem nechápal, že on je ta věčná láska, že přišel, aby všechno odpustil; a proto, že se to tak mělo, proto já vám to kážu. To je má historie. Tohle je mé nebeské vidění!“

Takhle Pavel a tak jeden každý z vás, koho on se dotkl. Oč běží, je naše obrácení. To je má historie!

Ale my jsme žádné nebeské vidění neměli! Nu, nemyslete si, že já uhnu, ale až do té chvíle obrácení nejste. A není dobře, ale je zle. Nebudete-li mít každý takovou historii za sebou, nevejdete do království Božího. A proč by to nebylo pěkné na světě, když jsme neobrácení? Protože jste tělesní lidé. A všechno to dosavadní, čeho jste se snad drželi, mohlo být pěkné, ale nebylo to žádné obrácení! A tak ty přece myslíš, že by tu mohlo být něco vzácného, i když obrácení nejsme? Když vy jste měli obrácené rodiče, pak vás vedli tak, jak vedou obrácení rodiče. Vy jste pořád slyšali, co je radost a potěšení jejich srdce a vy jste výborně vyškolení, ale obrácení to ještě není. Vy jste neobrácení. Člověk vychovaný u rodičů bohabojných může být neobrácený a nemusí chodit tak, jak to dělal marnotratný syn. To dítě bylo tak vedené, že skutečně společensky

zůstalo bez úhony. Pavel byl bez úhony, ale žádné obrácení to není. Proč? Protože tu nebylo Božího vidění.

Ale teď se dostaví Boží vidění. Jaké? Sám Kristus? Ať je jakékoliv, jen aby se dostavilo! Ale kde by? Vy přece prosíte za Ducha svatého! Co pak to je? Pán Ježíš řekl: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny.“ Když vy prosíte za Ducha svatého, prosíte za přítomnost Pána Ježíše. A teď se dostaví on, ten Duch Boží. Otevřou se vaše oči, začnete vidět, co jste z paměti odříkávali z Písma, ale neokoušeli jste: „Já jsem tělesný člověk, způsobilý přinášet jen ovoce těla, ale žádné ovoce Ducha svatého. A teď to teprve vidím, on, tak svatý, a já takový nesvatý.“ Nu, to on se vám postavil do cesty. To je začátek. Nač on to zjevuje? Aby zjevil víc. On chce vám zjevit sebe samého, to věčné evangelium, že on sám přišel, aby pomohl. Všecko vzal na sebe. „My jsme se odchýlili, propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro a nehřešil. Není ani jeden.“ Ale on nás vytrhl a on vám to dá, že se ho chopíte ve víře a že jste ratolest na kmeni nebeském. To okouší každý člověk Boží. A co ti vyvolení Boží okoušejí, to je to, co je dělá syny Božími. Dokud se vám nepostaví do cesty, vždy jen slýcháte o obrácení, ale z vlastní zkušenosti nevíte nic, takže řeknete: „Ty tedy chceš říci, že máme být všichni tak obrácení, jako byl Pavel. Ty chceš, aby každý mohl říkat: Já jsem měl nebeské vidění. Já jsem byl neobrácený, ale on mne potkal na cestě!“ Arciže. Obsah nebeského vidění je ten Zmrtvýchvstalý. To je jádro všeho. A teď to druhé:

II. Když nechtěli věřit Pavlovi, copak budou věřit nám, že jsme takové vidění měli?

Jestliže jste takové vidění měli, tak jen být krásně toho nebeského vidění poslušní! „A tak jsem se, králi Agrippa, nemohl postavit proti nebeskému vidění.“ Když jste se obrátili, našli jste nebeského Pomocníka. Teď být pěkně poslušný! To je pravda, že by si člověk mohl něco vymyslet. Ale když se obrátím, řeknu: „I s tím vymyšle-

ním to není takové, jak jste si mysleli. Když jsem neobrácený hoch, dovedu si všelicos vymyslet, ale není to nic duchovního, když jsem tělesný člověk. A když si dáme pozor, my uvidíme, je-li to duchovní nebo není. Vy si dáte pak ještě pozor na něco jiného. Vy si dáte pozor na to, jak je ten člověk živ!“

Podívejte se na Pavla. Copak učil? To, co si přirozený člověk nikdy nevymyslí. Najděte si, prosím, Galatským 1,11–13: „Ujišťuji vás, bratří, že evangelium, které jste ode mne slyšeli, není z člověka. Vždyť já jsem je nepřevzal od žádného člověka ani se mu nenaučil od lidí, nýbrž zjevil mi je sám Ježíš Kristus. Slyšeli jste přece o tom, jak jsem si kdysi vedl, když jsem ještě byl oddán židovství, jak horlivě jsem pronásledoval církve Boží a snažil se ji vyhubit.“ To vám on káže, že z vás nepochází nic než samé porušení, samá tělesnost. Jediná pomoc je v nebeském Pánu. „Beze mne nemůžete činit nic.“ Takhle apoštol káže. To naše reformované učení je čistě apoštolské učení. To si nevymyslí žádný světský člověk. Každý světský člověk nám odpírá. I takoví učenci, takoví mistři vám řeknou: „Nic o tom nevíme, a tedy to takové není!“ To je logika toho červa. Mluvte mi o blankytu! Já nic neviděl, já vím, že je jen prach. Na světském člověku nenechám ani vlásek duchovního, protože to na něm není, ale všechno samá tělesnost. Kdo pak si to vymyslí? Přirozený člověk? Nikdy.

Jak byl živ ten milý Pavel po svém obrácení? Zcela jinak než před tím. Nahlédněte do jeho epištoly ke Galatským 2,20: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ Dávejte si pozor. Jestliže vidíte jiný způsob, který se ze mne nebere, nu, já vidím, že se tady něco stalo. Ten tělesný člověk je vedený Duchem. Ale pak není tělesný! Jak dalece je veden Duchem, není tělesný. A bude konec: Jak jste kdo spatřil Krista, tu se rozejdete tam s těmi! Ten, který se vám zjevil, dal vám svého Ducha svatého, ten se o to postará, aby to bylo jiné. Jinak jsi ho neviděl. To se ti jen zdálo.

Když vy začnete k němu patřit, nemůžete zůstat takoví, jací jste byli. Otevřete si, prosím, 2. Korintským 3,18: „Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.“ Tak apoštol. Všichni poznají, že jste bývali u Pána. Kdybychom měli čas, otevřeli bychom Zjevení Jana, 14. kapitolu. Těm nebeským zástupům jsou na čela napsána jména Otce nebeského. Ty způsoby nebeské tu jsou. Oni zpívají píseň, a žádný ji nedovede, leč ten, který je obrácený člověk. Ano, konec toho života, který jste vedli, jestliže jste ho skutečně viděli! Když vy s nimi sedáte, neodsuzují vás, ale musím počkat. To mne vede k tomu třetímu:

III. Ať již druzí věří nebo nevěří, že jsi takové vidění nebeské měl, oni z toho něco budou mít.

A to je to potěšení. Neběží na prvním místě o to, abyste věřili, že jsme takové vidění měli, ale o to, abyste také viděli, jak by vám bylo dobře. A skutečnost je ta: Když Pavel vykládá a viděl a druzí nevěří, znamená to, že druzí neviděli. Ale když začínáme vidět, pak budeme Pavlovi krásně věřit, že něco zkusil.

Jak bude poslouženo těm druhým? Ta skutečnost vašeho obrácení je pro ty lidi kolem důkazem, že je to reálné, že je to skutečnost. A proto vidíte, že Pavel tak rád vykládá o svém obrácení jako nějaký metodista. Tak to s námi šlo. Představte si toho římského oficíra Kornelia z nejpřednější panské rodiny Korneliů. On je obrácený člověk! „Ti důstojníci říkají, že prý jste viděl anděla!“ A on odpovídá: „Pánové, co pak se mi takové věci zdají? A nepozorovali jste, že jsem podle toho jednal? Zavolejte si žoldněře!“ „Kam vás posílal váš hejtman?“ „Do Joppe. Tam jsme se měli přeptat na Petra.“ „A kde na to váš pán přišel?“ „Z lidí mu to nemohl říci nikdo. On mu to řekl anděl.“ „A jak to dopadlo?“ „Petr nám šel naproti. Já jsem ten, kterého hledáte, jen pojdte dál. Takhle to šlo.“

Nu, co řeknou? Oni řeknou: „Něco se stalo.“ Ještě žádného to neobrátil, ale každý ví: Obrácení něco je!

Ten svatý Boží řád, který nikdo nezmění, je, že Pán Bůh neráčí obracet jen jednoho, nýbrž že když obrátí jednoho, tu se jistě ještě někdo obrátí. Někdo. Nemohu říci, kdo to bude. Já bych si přál, aby to byl bratr, sestra. Ale jistě se někdo obrátí.

To má své hluboké příčiny. Bůh ví, že duchovní život neprospívá o samotě. Musíte mít pro sebe soukromé chvíle. Nepokvete vám duchovní život bez soukromých hodin, ale budete mít také společenství s jinými. To je jeho řád, a proto se postará, aby ten jeden obrácený ještě jednoho našel. Dívejte se kolem. Tam se jistě ještě někdo obrátí. Kolik jich je dnes? Musí jich být mnoho. „Kéž by všichni byli proroci!“ povídá Mojžíš. Všichni ti, které takto předzřídil, budou vidět nebeské vidění. Abych viděl i já a poslušně se bral, kam mě to vidění vede a čekal obrácení jiných lidí! Nebyl jsem neposlušný toho nebeského vidění. Amen.

Kázáno 6. června 1909.

POSTAVENÍ KRISTOVA SLUŽEBNÍKA (Tt 2,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Před námi je čtvrtý příkaz patnáctého verše, příkaz, který není určený přímo Titovi, ale Božímu lidu na Krétě, jemuž byl tento list skrze Tita adresován.

Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. Nikdo at' tebou nepohrdá. (Tt 2,15)

Musíme si všimnout, že na jedné straně jsou tato slova určena také Titovi. Pavel mu říká, aby nebyl tím, kým budou druzí lidé pohrdat, koho budou snižovat a nebudou si ho vážit. Co pro to může člověk udělat? Není přece v jeho moci změnit pohled nebo přístup druhých lidí k sobě. To rozhodně není. Ale je v jeho moci postavit se na autoritu Božího slova nejenom svými slovy, ale celým svým životem. Je v moci člověka žít životem, který bude vydávat dobré svědectví. A to je něco, co přinese hojné ovoce. Když lidé vidí věrnost Kristova služebníka, nemají důvod jím pohrdat. Ale když vidí pochybný charakter, když vidí špatné nakládání s Božím slovem, když vidí manipulaci nebo autoritářství, které je založené na nějakých pozicích nebo na vzdělání či společenském nebo církevním postavení, potom to snadno vede ke snižování takového člověka. Tím rozhodně nechci říci, že by snižování druhého nebo pohrdání člověkem bylo něco, co by měl křesťan dělat. Ne! Ale jsou důvody, které jsem zmínil a kvůli kterým je někdy velmi těžké vážit si druhého člověka. A pokud chceme být dobrými služebníky Ježíše Krista, měli bychom usilovat o to,

abychom byli lidmi, kteří mluví i jednají tak, že se za to nikdy nemusí stydět. Slovy druhé kapitoly Titovi – abychom ve všem dělali čest učení našeho Spasitele Boha. To je, co můžeme udělat jako Kristovi služebníci. Chci vás povzbudit, milí svatí, abyste žili ke slávě Krista, abyste žili ctnostně a hledali to, co se líbí Bohu, aby Boží slovo nebylo zneváženo. Služte Kristu ve spravedlnosti, radosti a pokoji z Ducha svatého. O takové službě Písmo říká:

Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. (Ř 14,18)

Ale když se vrátíme k našemu textu, na druhé straně je to výzva pro církev. Je to příkaz pro křesťany, aby si vážili těch, kdo jim slouží. Nikdo ať tebou nepohrdá. Na Krétě bylo mnoho těch, kdo se nepodřizovali, kdo vedli prázdné řeči, kdo se dohadovali o zákonně a o rodokmenech, kdo měli sektářské sklony, byli zde učitelé, kteří se zabývali židovskými bájemi a nikoliv Božím slovem a zdravým učením. Takoví lidé se mohli dívat spatra na Tita, který zůstal na Krétě, aby dal do pořádku, co ještě zbývalo, ustanovil starší podle Pavlova příkazu, zavřel ústa falešným učitelům, kteří kázali obřízku, vedl starší muže, starší ženy, mladší ženy i mladší muže k tomu, aby narovnali svoje životy podle Písma a ke slávě Ježíše Krista. Titus měl kázat evangelium, tu jednoduchou zprávu o spasení z milosti skrze víru v Ježíše Krista. Je to prostá zpráva a je snadné pohrdnout člověkem, který káže Kristův kříž. Ale Duch svatý tady přikazuje křesťanům, aby nepohrdali takovými lidmi, aby nezlehčovali ani neznevažovali ty, kdo je vedou. Když Pavel psal církvi do Tesaloniky, napsal křesťanům o jejich vedoucích:

Žádáme vás, bratří, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich vážte a milujte je pro jejich dílo. (1Te 5,12–13)

Totéž Pavel píše křesťanům na Krétu. V danou chvíli se to týkalo jenom Tita, ale v okamžiku, kdy ustanovil starší v jednotlivých

církvích, týkalo se to i jich. Církev si musí vážit svých starších. To se bude projevovat v mnoha rovinách. Na jedné straně si potřebujeme připomínat, že žádný starší není nadčlověk, že když byl ustanoven jako pastýř Božího lidu, neznamená to, že by byl něčím více než ostatní. Stále je jenom ovečkou Kristovou. Boží slovo nezná rozdělení na duchovní a laiky. To je tragický výmysl lidí, který vede k naprosto pokřivenému, doslova k převrácenému pohledu na Kristovu církev. Starší nejsou někým důležitějším. V určitém smyslu je to spíš opačně. Starším sice byla svěřena větší zodpovědnost, ale to znamená, že jim bylo svěřeno více služby, více práce. Pán Ježíš říká, že kdo chce být prvním, musí se stát otrokem všech. To je práce starších. Ale starší je také tím, kdo vyučuje Boží lid, střeží Boží lid, sytí stádo a stará se o něj. A to znamená, že Boží lid se musí starat o své starší. Pavel napsal:

Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování. Neboť Písmo praví: ‚Nedáš náhubek dobytčeti, když mlátí obilí‘, a jinde: ‚Dělník si zaslouží svou mzdu‘. (1Tm 5,17–18)

Moji milí, máte starší, kteří konají svou službu dobře? Víím, že máte a i my máme z jejich služby veliký užitek. Musíte tedy přemýšlet, jak se jako sbor můžete postarat o své starší, co pro ně můžete udělat, jak jim projevít svůj zájem, svou péči, svou úctu. Možná v tuto chvíli nemáte jako sbor takové prostředky, abyste mohli podporovat Aleše nebo Daniela, aby nemuseli vydělávat na obživu sebe a své rodiny, ale máte se modlit a přemýšlet nad tím, jak byste to mohli udělat. Možná se můžete jako sbor postarat o dobrou literaturu pro ně, nebo o potřebné věci k tomu, aby mohli lépe a účinněji sloužit Kristově církvi. To je způsob, jak má fungovat vzájemný vztah mezi církví a jejími staršími. Nesmí to být pohrdání nebo znevažování, ale má to být láska, která se stará, která se zajímá, která hledá, jak může sloužit a pomoci.

Ale v tom našem textu můžeme jít ještě o jeden krok dál. Náš text říká, že nikdo nemá pohrdat služebníkem, který mluví Boží slovo. Znovu v tom nejširším slova smyslu to bude platit pro všechny křesťany. Náš postoj k bratrům a sestrám v církvi nesmí být veden pýchou, která vede k pohrdání, nemůže být motivován sobectvím, které myslí jen na sebe a na to, co a jak já můžu v církvi získat, ale musí být motivován a řízen láskou, která vede k tomu, že pokládáme druhého za přednějšího než sebe (Fp 2,3).

Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. (Fp 2,4)

Nikdo ať nikým nepohrdá, ale milujte jedni druhé, budujte se v lásce a služte jedni druhým. Boží slovo nás vybízí, abychom nesli břemena jedni druhých, abychom si prokazovali navzájem úctu a podřizovali se jeden druhému. To je Kristova církev. To je místo, kde si vážíme jeden druhého, protože jsme bratři a sestry v Kristu, protože nás spojuje láska ke Kristu, protože mluvíme Slovo Boží, povzbuzujeme se ke svatému životu a napomínáme se navzájem. Sloužíme si Slovem i skutky a tak se budujeme navzájem. Sloužíme si tak, aby Kristus byl mezi námi, v nás i skrze nás oslaven a vyvýšen, aby měl radost z našich životů i z našeho společenství.

Moji milí, nechtějte být jako církve na Krétě. Věřím, že nikdo z nás nechce. Věřím, že toužíme oslavit Pána Ježíše Krista a dělat čest jeho jménu a jeho učení. Každý křesťan chce být dobrým svědkem evangelia o Boží milosti, která přináší spásu a vychovává nás ke zbožnosti. Abychom takovými křesťany skutečně byli, musíme svou sílu hledat u Pána, v jeho veliké moci, musíme stále znovu upírat svůj zrak ke Kristu, vzhůru, kde sedí po pravici Boží. Odtud také přijde pro svou církev. To je naše naděje. To je důvod, proč chceme už nyní žít svatě a ke slávě jeho jména.

A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť

vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen. (Žd 13,20–21

PĚSTOVAT SPOKOJENOST (ŽD 13,5–6)

Steven Cole

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Jeden Žid kdesi v Maďarsku přišel za svým rabínem a stěžoval si: „Život je nesnesitelný. V jednom pokoji nás bydlí devět! Co mám dělat?“ „Vezmi kozla a nastěhuj ho do pokoje k vám,“ odpověděl rabín. Muž na něj nevěřícně zíral, ale rabín trval na svém: „Udělej, co říkám, a přijď za týden.“ O týden později se muž vrátil ještě zničenější než předtím. „Už to nemůžeme vydržet,“ řekl rabínovi. „Ten kozel je prostě příšerný.“ „Jdi domů,“ řekl rabín, „vystěhuj kozla, a přijď za týden.“ Za týden se muž vrátil a celý rozzářený volal: „Život je báječný! Užíváme si každou minutu, teď když tam není ten kozel – jenom nás devět.“ (*Reader's Digest* [12/81].)

Spokojenost je spíš záležitost našeho pohledu než naší situace, že ano? Ale ani mezi Božím lidem není skutečná spokojenost obvyklá. Puritán Jeremiah Burroughs to vystihl, když jednu svou knihu nazval *The Rare Jewel of Christian Contentment* (Vzácný klenot křesťanské spokojenosti). Všiml si toho i filosof Immanuel Kant, když poznamenal: „Dejte člověku všechno, co chce, a v tu chvíli všechno přestane být všechno.“ (Richard Swenson, *Margin* [Nav-Press], s. 190.). Ačkoli je spokojenost tak výjimečná, není to jen něco, co věřícím prostě sluší. Slovesný tvar zde nepřímou zahrnuje příkaz: „... [budte] spokojeni s tím, co máte...“ (KMS). Žehrat na okolnosti znamená zpochybňovat lásku a dobrotu našeho nebeského Otce. Nespokojenost naznačuje, že nám nezajistil všechno, co potřebujeme. Nespokojenost byla hříchem Izraelců na poušti. Bůh je právě zázračně vysvobodil z egyptského otroctví a zázračně se

postaral o jejich potřeby, a přesto si stěžovali na své těžkosti a vyhrožovali, že se vrátí do Egypta.

Výzva našeho textu možná navazuje na to, co autor řekl v 10,34, kde adresátům připomínal, jak v dřívějších dnech (10,32) s radostí snášeli i to, že byli připraveni o majetek, protože věděli, že mají bohatství lepší a trvalé. Nyní ale potřebovali vytrvalost (10,36). Možná že je potom, co byli protiprávně připraveni o majetek, přepadly obavy. Někteří z nich se nyní upnuli na to, aby za každou cenu získali své vlastnictví zpátky. Jenže usilování o hmotné zajištění se snadno změní v lásku k němu. A láska k penězům či věcem (13,5) je v rozporu s láskou k bratřím (13,1). Autor je tedy vyzývá, aby byli spokojeni, a ukazuje jim, jak pěstovat tento vzácný, ačkoli nezbytný, křesťanský klenot.

Kdo chce v životě pěstovat spokojenost, musí z něj vykořeňovat plevel chamtivosti a postavit ho na základ, jímž je Bůh a jeho zaslíbení.

1. Spokojenost musíme pěstovat.

Podobně jako nádherná zahrada ani spokojenost nevyroste bez cílevědomého záměru a úsilí. Apoštol Pavel napsal z vězení: „... naučil jsem se být spokojen s tím, co mám“ (Fp 4,11). Jestliže se spokojenosti musel učit Pavel, co teprve my? Co je křesťanská spokojenost? Jeremy Burroughs ji definuje jako „ono sladké, laskavé a tiché niterné rozpoložení ducha, který se svobodně a s potěšením podřizuje Božím moudrému a otcovskému řízení za každých okolností“ (J. Burroughs; v: Swenson, s. 200). John Owen napsal: „... spokojenost je laskavé rozpoložení či uzpůsobení mysli, tiché a vyrovnané; prosté [1] stěžování ... na řízení Boží prozřetelnosti ve věci našich vnějších potřeb; [2] vší závisti vůči příznivější situaci jiných; [3] obav a úzkostlivé péče o budoucí zajištění; a [4] přání či plánů ohledně věcí, jaké by nám mohlo zajistit větší bohatství než to, které máme.“ (J. Owen: *An Exposition of Hebrews* [The National

Foundation for Christian Education], s. 411–412.) Abychom si vypěstovali a zachovali spokojenost, musíme si uvědomit, že:

A. Svět soustavně usiluje o naši nespokojenost.

Všechna reklama, ať v televizi, na billboardech nebo v katalo-
zích, je určena k tomu, abyste si říkali: „*Tohle* potřebuju ke štěstí!“
V jednom pořadu televize PBS bylo uvedeno, že než průměrný
Američan dosáhne dvaceti let, uvidí milión reklamních šotů. (Ran-
dy Alcorn: *The Treasure Principle* [Multnomah Publishers], s. 50.)
Nevím, jak na to číslo přišli, ale pokud začnete hned od narození,
znamená to v průměru sto třicet sedm reklam denně! Dokonce
i zlomek tohoto množství na nás musí zanechat stopu! Takže se
musíme bránit vlivu světa, aby nás nestrhl jeho dravý proud. Než
půjdeme dál, měli bychom věnovat pozornost otázce, kterou text
vyvolává: „Je špatné snažit se svou situaci zlepšit a poctivou prací
zvýšit své příjmy?“ Opačná otázka by mohla znít: „Měli bychom
svou finanční situaci a hmotné potřeby nebrat na vědomí?“ Máme
životem prostě bezcílně proplovat a žít z ruky do úst?

Stejně jako v případě mnoha jiných biblických principů, i zde
musíme zachovávat rovnováhu tím, že budeme pravdy, které si
zdánlivě odporují, udržovat v určitém napětí. Bible na jednu stranu
zavrhuje lenost a vyzývá nás k tvrdé práci, abychom sobě i své
rodině zajistili to, co potřebujeme (Př 10,4–5; 24,30–34). Pavel
říká tato silná slova: „Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy
rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící“ (1Tm 5,8). Tesalonickým
připomíná svůj vlastní příklad, jak pilně pracoval, aby se postaral
o své potřeby (2Te 3,7–12). Ve verši 3,10 jim přikázal: „Kdo nechce
pracovat, ať nejí!“ Bible také příznivě hodnotí bohatství jako projev
Božího požehnání (Ž 112,3; Př 10,22). Příkazuje nám, abychom
zodpovědně spravovali peníze a majetek, který nám Bůh svěřil,
a abychom předvídavě a ukázněně zabezpečovali očekávané po-
třeby v budoucnosti (Př 6,6–11; 13,22; 15,6; 21,5.20; 27,23–27). Na

druhou stranu nás Bible varuje před úskalími bohatství (Př 11,4,28; 30,8–9). Ježíš své učedníky šokoval prohlášením: „Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského“ (Mt 19,23). Pavel varoval: „Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení“ (1Tm 6,9–10).

Zatímco zachováváme napětí mezi těmito pravdami, zásadní věcí je *motiv*, proč usilujeme o zlepšení své finanční situace. Snaha uspokojit oprávněné osobní či rodinné potřeby, abyste se nestali zátěží pro církve či pro společnost, je správné. Chtít více peněz, abyste mohli více dávat, je také dobré (2K 9,8; Ef 4,28). Pokud ale sklouznete k tomu, že se ohledně svých přítomných či budoucích jistot budete spoléhat spíš na bohatství než na Hospodina, jste na špatné cestě (Př 11,28; Jer 17,5–6). Pokud si ukládáte poklady na zemi, a ne v nebi, o všechno přijdete (Mt 6,19–34). Pokud žijete v dostatku, ale nepomáháte chudým, pácháte hřích sodomských (Ez 16,49). Pokud hledáte spokojenost v penězích nebo ve věcech místo v samotném Bohu, odejdete s prázdnou (1Tm 6,5–10). Takže dávejte pozor, abyste se nedali oklamat.

B. Spokojenost neporoste bez soustavné pěstitelské péče.

Dnes jste možná v Pánu spokojeni, ale už zítra můžete být pokoušeni k chamtivosti nebo k závisti. Postoje spokojenosti i chamtivosti vycházejí z mysli. Chcete-li pěstovat spokojenost, musíte střežit svůj myšlenkový život a soustavně pracovat na tom, abyste získali biblický pohled na život, hmotný majetek a na věčnost. Musíte se vyhýbat tomu, abyste se porovnávali s druhými, s vědomím, že Bůh je svrchovaný a že má s různými lidmi různé záměry. Možná ví, že kdyby vám svěřil více peněz, přestali

byste se na něj spoléhat, a to by vás duchovně zničilo. Chcete-li si tedy vypěstovat spokojenost a správně o ni pečovat, musíte se denně sklánět před Boží svrchovaností, spoléhat se, že se postará o všechny vaše potřeby, a stále mít na zřeteli věčnost. Oblíbený Žalm 23 líčí postoj spokojené ovce, která se těší z péče Dobrého Pastýře. Rozjímejte o něm, dokud se nestane vaším postojem. Náš text ale uznává, že zahrada spokojenosti neroste bez plevele. Proto ...

2. Chceme-li pěstovat spokojenost, musíme stále vykořeňovat plevel chamtivosti.

„Žijte bez lásky k penězům...“ (KMS). Toto není jediné místo, kde je v jednom kontextu řeč jak o chamtivosti, tak o sexuální nemravnosti (Ř 1,26–29; 1K 5,10–11; Ef 4,19; 5,3–5; Ko 3,5; 1Te 4,3–6; 2Pt 2,14). Bible hodnotí chamtivost jako strašný hřích, který je v podstatě modlářstvím (Ef 5,5; Ko 3,5). Chamtivosti podlehl Bileám (2Pt 2,15), Akán (Joz 7,1.20–21), Elíšův služebník Géchazí (2Kr 5,20–27), bohatý mladík (Mt 19,16–22), Jidáš Iškariotský (J 12,6), Ananiáš a Safira (Sk 5,1–10) i Félix (Sk 24,26). Ježíš zmiňuje „starosti, majetek a rozkoše života“ jako ono trní, které zadusí slovo, aby nepřineslo úrodu (Lk 8,14). Varoval: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má“ (Lk 12,15). Poté vyprávěl podobenství o hloupém boháči, který si chtěl pro své bohatství postavit větší stodoly, ale téže noci zemřel (Lukáš 12,16–21), a uzavřel je slovy: „Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“

Chamtivost čili láska k penězům je tedy nebezpečný plevel, který se neustále objevuje v životě každého z nás. Jeden den ho vytrhnete a druhý den je tady zas. Pokud nebudete neustále pilně plít, Boží spokojenost nepoznáte. Zde jsou čtyři způsoby, jak nenechat zahradu docela zarůst:

A. Chceme-li vykořenit plevel chamtivosti, musíme uznat, že Bohu patří všechno, co máme.

Žalm 24:1 tvrdí: „Hospodinova je země se vším, co je na ní...“ Pavel klade řečnickou otázku: „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého...? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné“ (1K 6,19–20). Ježíš často vyprávěl podobenství, ve kterých Bůh vystupuje jako majitel a my jako jeho správci či služebníci pověřeni dozorem (Mt 25,14–30). Majitel nám v této roli svěřuje zdroje, pomocí nichž máme dosáhnout zisku *pro jeho záměry*. Nechává nás, abychom z nich v rozumné výši čerpali mzdu, ale plýtvat majitelovým jměním na nerozvážné pořizování věcí pro své vlastní použití znamená být nezodpovědným správcem. Pokud to děláme, zapomínáme, že nám podnik nepatří. Jenom v něm pracujeme a spravujeme ho pro majitele. Jednoho dne se přijde podívat na naše účetnictví, aby zjistil, jestli jsme z jeho investic dosáhli výtěžku.

Abychom vykořenili plevel chamtivosti a získali Boží pohled na majetek a peníze, složme mu to všechno k nohám, protože mu to po právu patří. Vy to pro něj spravujete a staráte se o to, ale pokud si cokoli z toho vezme, je to jeho věc. Víím, že je bolestné utrpět finanční ztrátu nebo být okraden o majetek. Ale není to tolik bolestné, když můžete říct: „Pane, ukradli *Tvůj* majetek!“

B. Chceme-li vykořenit plevel chamtivosti, musíme si ukládat poklady tam, kde chceme, aby bylo naše srdce.

Ježíš jasně učil: „Nebot' kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,21). Znáte to ze zkušenosti. Možná jste investovali do akcií, například AT&T. Otevřete noviny a vidíte, že nějaký jiný telekomunikační gigant právě AT&T koupil. Řeknete si „no jo“ a otočíte stránku? Kdepak, důkladně si ten článek prostudujete, abyste zjistili, jestli vaše akcie půjdou nahoru nebo dolů. Možná si ještě přečtete, jak to vidí *Wall Street Journal*, a třeba zavoláte svému

makléři. Proč? Protože vaše srdce šlo za vaším pokladem do AT&T. Jestli chcete, aby vaše srdce bylo u Božích věcí, investujte své poklady tam. Když podporujete misionáře v Číně a pak se dočtete o zákroku čínské vlády proti tamním křesťanům, bude vám ležet na srdci modlitba za tohoto misionáře a tuto zemi. Možná se s ním spojíte, abyste se dozvěděli, co se děje. Vaše srdce je s ním, protože jste tam investovali svůj poklad.

C. Chceme-li vykořenit plevel chamtivosti, musíme žít s vědomím věčnosti.

Chamtivost je vždycky krátkozraká a soustřeďuje se jenom na tento život. Představte si někoho na smrtelné posteli a nabídněte mu milión dolarů. Ponecháme-li stranou to, že je může zanechat svým dědicům, nebudou mu ty peníze k ničemu. Smrt není jen zaručený tip – je to tutovka! A necháte tu *všechno*. Povídali si tuhle dva o jednom zámožném člověku, který právě umřel. Jeden se ptá: „Kolik tu toho po něm zůstalo?“ Druhý opáčí: „Všechno!“ Nikdo ještě neviděl pohřební vůz se stěhovacím přívěsem! Nemůžete si to vzít s sebou, ale můžete to poslat napřed na účet u Nebeské královské banky. O ukládání pokladů v nebi mluví Ježíš i Pavel (Mt 6,19; 1Tm 6,17–19).

Ježíš vyprávěl podobenství o nepoctivém správci (Lk 16,1–8), který věděl, že dostane vyhazov. A tak rychle využil toho, co měl, aby si udělal přátele pro budoucnost. Ježíš z toho vyvodil ponaučení: „Já vám pravím: I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků“ (16,9). Neřekl „*pokud* majetek pomine“, ale „*až* majetek pomine“. Ve smrti pro nás peníze *přestanou* existovat. Ježíš nám říká, abychom si nyní získávali nespravedlivými penězi přátele pro věčnost. Použijte peníze, které nepochybně pominou, jako investici do něčeho, co nepochybně přetrvá: totiž k přivádění lidí do nebe.

D. Chceme-li vykořenit plevel chamtivosti, musíme si vytknout za cíl víc dávat, ne víc hromadit.

Dávání je Boží sérum proti jedu chamtivosti. Když ale dostaneme více peněz, všichni jsme v pokušení nechat si je nebo je utratit sami. Bůh vám může seslat více peněz, aby vám pomohl získat určité věci, které vám usnadní život. Jako milující Otec neodpírá svým dětem dobré věci. Ale také vám může seslat více peněz, abyste je předali dál a pomohli tak naplnit jeho záměry. Pokud předpokládáte, že je máte všechny využít pro sebe, možná je užíváte špatně. Jak často učím, desátky (desetina příjmu) nejsou Boží norma pro dávání v novozákonní době. To může být dobré jako relativně nízká částka pro začátek, ale novozákonní norma je „podle možnosti“ (1K 16,2 KR) – podle toho, jak nám Bůh požehnal.

Nezapomeňte, že mu patří všechno, ne jenom deset procent! Pavel v souvislosti s výzvou k dávání napsal: „Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo na každou novou hračku“ (2K 9,8). Ne ne, *takhle* to neřekl! Řekl: „pro každé *dobré dílo*“! Když vám Bůh dává víc než dostatek a vaše potřeby jsou naplněny, zvažte s modlitbou, jak můžete ze svého přebytku přispět na Boží dílo.

George Müller, který sám závisel na podpoře Božího lidu, žil velmi prostě a zbytek odevzdával Bohu. Mnoho let podporoval téměř celý, ne-li úplně celý tým třiatřiceti misionářů China Inland Mission (Čínská vnitrozemská misie)! (Roger Steer: *George Muller: Delighted in God* [Harold Shaw Publishers], s. 224.) V roce 1874, který byl typický, žil z osmi procent svého příjmu a devadesát dvě procenta dával na Boží dílo. (A. T. Pierson: *George Muller of Bristol* [Revell], s. 183, 338.) Muller se mohl stát bohatým člověkem a žít si v luxusu. Místo toho se rozhodl žít prostým životem a ukládat si poklady v nebi. Dávání je Boží způsob, jak ze života vyplít chamtivost.

Spokojenost musíme pěstovat, a proto musíme stále vykořeňovat plevel chamtivosti. Jak k tomu ale získat motivaci?

3. Chceme-li pěstovat spokojenost, musíme svůj život postavit na základ, jímž je Bůh a jeho zaslíbení.

„Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘“ První citát ve Starém zákoně v této podobě doslova nenajdeme, ale podobných míst je tam dost (Dt 31,6.8; Joz 1,5; 1Pa 28,20; Iz 41,10–13). Autor je možná shrnul všechny dohromady. Druhý citát pochází ze Žalmu 118,6. Tyto verše by snadno vydaly na další kázání, proto si jen krátce povšimněme, že:

A. Spokojenost v životě roste, když je jeho základem Bůh, a ne něco, co bychom od něj chtěli.

Pokud Boha „používáte“ jako prostředek k získání toho, co chcete, nebudete nikdy spokojeni, protože věci naše srdce nikdy neuspokojí. Dostanete to, o čem jste si mysleli, že vás to učiní šťastnými, ale třpyt té věci se vám brzy omrzí a začnete hledat něco jiného. Naše srdce dokáže uspokojit jenom Bůh. Izraelci se na poušti náruživě dožadovali masa. Bůh jim maso poslal, ale stihl je úbytěmi na duši (Ž 106,15 JB). Ráchel řekla Jákobovi: „Dej mi syny! Nedáš-li, umřu“ (Gn 30,1). Bůh jí syny dal, ale při porodu druhého syna zemřela.

V kontrastu k tomu píše autor Žalmu 73, jak nejprve svévolníkům záviděl jejich blahobyt, dokud se na věci nepodíval z hlediska věčnosti a neuvědomil si, že svévolníky bude Bůh soudit, zatímco on přijde do nebe. Ve verších 73,25–26 pak volá: „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“ Správně! Postavte svůj život na Bohu samotném

a vaše duše najde spokojenost. David se skrýval v nehostinné poušti před nepřáteli, kteří mu usilovali o život. Protože ale hledal Boha, napsal: „Má duše se sytí nejučtější stravou, moje rty plesají, má ústa zpívají chválu“ (Ž 63,6).

B. Spokojenost v životě roste, když jsou jeho základem bezpečné Boží sliby.

„... on sám řekl...“ (KMS)! Nejsou to vrtkavé sliby lidí, kteří to mohou myslet dobře, ale často selhávají. Jsou to sliby živého Boha, který svým slovem přivedl vesmír z nebytí k bytí a který neselhává nikdy! Autor uvádí dva z jeho slibů:

1) Postavme svůj život na Boží slib, že nás nikdy neopustí a nezřekne se nás.

Naše překlady nečiní zadost řeckému originálu, který tento slib zdůrazňuje pěti záporů. Snad nejlépe to v angličtině podává píseň „How Firm a Foundation“ (Jak pevný základ):

*Duši, která se ve snaze najít odpočinek opřela o Ježíše,
nenechám, nenechám jejím nepřátelům napospas.*

*I kdyby se celé peklo namáhalo, aby jí otrásl,
já se této duše nikdy, ne, nikdy, ne, nikdy nezřeknu!*

Bůh své děti nezvratně ujišťuje, že je za žádných okolností, nikdy a nikde neopustí. I když jeho svatí zakoušejí strašlivé pronásledování nebo mučednickou smrt, on je při tom s nimi a právě tou zkouškou je přivádí k sobě, aby strávili celou věčnost s ním. Tato potěšující pravda nám umožňuje zůstat za spokojeni všech okolností. Peníze, zdraví i své milované můžeme ztratit, ale Bůh s námi zůstává! Bůh je všechno, co potřebujeme ke spokojenosti!

2) Postavme svůj život na Boží slib, že stojí při nás.

Adresátům Listu Židům hrozilo pronásledování, což je strašná věc. Autor ale s odvoláním na Žalm 118:6 zdůrazňuje: pokud při vás stojí Bůh, co vám mohou udělat lidé? Kdybyste mluvili ze strachu, mohli byste říct: „Lidé mě mohou připravit o všechno“

pozemský majetek! Mohou mě nebo mé blízké mučit nebo dokonce zabít!“ To je pravda, ale nikdo vám nemůže vzít Pána ani jeho nebeské bohatství, a to je to, na čem opravdu záleží. Jak to řekl Martin Luther („Je pevným hradem Pán Bůh náš“): „I když nám statek, čest, život dáti jest, s tím se smíříme, v nich prospěch nezříme, nás čeká v nebesích Pán.“

Závěr

Henry Kissinger poznamenal: „Pro Američany tragédie většinou znamená něco strašně moc chtít a nedostat to. Mnoho lidí i celých národů se ze svých soukromých životů a ze své historické zkušenosti muselo poučit, že snad nejhorší podobou tragédie je něco strašně chtít, dostat to a zjistit, že je to prázdné.“ (H. Kissinger; v: Swenson, s. 196.)

Takže kde začít, když chcete pěstovat spokojenost, která nikdy nezklame? Člověk musí začít z toho správného konce. A. W. Tozer to řekl správně: „Člověk, jehož pokladem je Bůh, má v něm jediném všechno.“ (A. W. Tozer: *The Pursuit of God* [Christian Publications], s. 20.) Jeden puritán se kdysi usadil za stůl a zjistil, že má k jídlu jen kousek chleba a trochu vody. „Cože?“ zvolal. „Tohle všechno a navrch ještě Ježíše Krista?!“ George Muller říkával, že první úkol každého dne je být skutečně spokojený a šťastný v Bohu (Pierson, s. 257, 315).

U toho začněte! A dejte si záležet, abyste každý den aspoň chvíli vykořeňovali plevel chamtivosti.

Otázky k diskuzi

1. Jak věřící pozná, kde končí „dost“ a začíná „příliš“, pokud jde o jeho blahobyť?
2. Měli by mít křesťané uloženy prostředky v investicích, úsporách a na penzijním spoření? Pokud ano, jak poznáme, jaká míra je rozumná?

3. Jak má křesťan přijít na to, jestli má přijmout povýšení, kvůli kterému by se musel přestěhovat a věnovat práci více času?

4. Kde je hranice mezi hledáním Boha kvůli něčemu, co od něj člověk chce, a kvůli němu samotnému?

BŮH ZJEVUJE SKRYTÉ VĚCI (GN 42,1–38)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Máme před sebou první část hlavního dějství příběhu Josefa a jeho bratrů. To, co jsme viděli do této doby, byla pouze předehra, která nám umožnila pochopit tento příběh v hlubších a mnohem širších souvislostech. Všechny kapitoly od návratu Jákoaba do Kenaánu (od 34. kapitoly) tvoří předehru k tomu, co se začíná odehrávat v této a několika následujících kapitolách. Můžeme to přirovnat k prvním dvěma kapitolám knihy Job, kde čteme o věcech, které Job vědět nemohl – je tam rozhovor satana s Bohem, který se týká Joba a jeho zbožnosti. Také v knize Genesis jsou věci, které se týkají Josefa, které však Josef nemohl vědět. Díváme se na jeho příběh z vnějšku a o to zajímavější věci tam můžeme vidět.

I. Pozadí události

V předchozích kapitolách Genesis jsme viděli řadu jednotlivých detailů, které se nám samy o sobě zdály trochu zvláštní.

A. Pozadí Jákovovy rodiny

Můžeme zmínit řádění Jákovových synů Šimeóna a Léviho v Šekemu, kdy vyvraždili všechny muže toho města. Patří sem jakoby mimochodem pronesená věta – jediný verš, který se týká prvorozeného Jákovova, Rúbena:

Když Izrael přebýval v oné zemi, šel Rúben a ležel s ženinou svého otce Bilhou. Izrael se o tom doslechl ... (Gn 35,22)

Viděli jsme, že tato zmínka ve svém kontextu dává jenom malá smysl. Přesto je důležitá pro budoucí události. Nemůžeme vynechat **předivné** Boží jednání s Judou, jeho syny z pohanské ženy a Tamar, která se nakonec stala pramatkou kmene Juda i praprababičkou zaslíbeného Spasitele. Bůh nám ukazuje, jak zvláštní jsou jeho cesty a jak moc se liší od našich cest. Jeho myšlení není jako naše. Bůh je svatý, zatímco my jsme do morku kostí zkažení hříšníci. Tím nechci říct, že bychom dělali jenom samé hrozné věci, ale chci tím říct, že v nás není nic, v čem by Bůh mohl najít zalíbení. V knize Genesis to vidíme od třetí kapitoly, která popisuje pád člověka do hříchu až úplně do konce. Svatí Boží mužové, praotcové – ti všichni byli stejnými hříšníky, jako jsme my. A to je také naše naděje.

B. Zbožnost a moudrost Josefa

V předcházejících kapitolách jsme také viděli zbožnost Josefa. Viděli jsme jeho závislost na Bohu, jeho touhu oslavit Boha v každé situaci, do níž se dostal. Viděli jsme, jak Josef mluví o svém Bohu a ukazuje, že Bůh je hoden slávy a nikoliv Josef. Josef je vzorem toho, co čteme:

Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti, slávu předchází pokora. (Př 15,33)

Josef byl pokorný a tak mohl být povýšen do slávy. Josef žil v bázni před Hospodinem – a dneska uvidíme, že to tak doopravdy bylo – a proto měl Boží moudrost, jak jsme to viděli v minulé kapitole. V předchozích dvou kapitolách se naplňovaly sny, které Josef z Boží moudrosti vyložil druhým lidem, nyní uvidíme, jak se začínají naplňovat jeho vlastní sny, které měl ještě jako mladík v domě svého otce a jejichž výklad až do této chvíle postrádal.

C. Boží slovo k poučení

Setkání Josefa s bratry je popsáno velmi podrobně, a to hned z několika důvodů. Nejenom, že se jedná o nádherný příběh z lid-

ského hlediska, ale také je tady popsáno, jak se Izraelci dostali do Egypta. Nesmíme zapomínat na to, že Mojžíš tento příběh v této podobě dává Izraelcům, kteří odcházejí z Egypta, kde byli zotročeni. Zde je zapsáno, jak se tam dostali. Kromě toho je to příběh o moudrosti, kterou Bůh dává lidem. Josef je skutečně moudrý muž, který se svými bratry jedná s ohledem na jejich věčné blaho, na jejich věčný úděl a nikoliv s ohledem na momentální okolnosti.

Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. (Ř 15,4)

To jsou slova pro nás. I my dnes budeme čerpat naději z trpělivosti a z povzbuzení, které nacházíme v knize Genesis. Bůh je věrný.

II. Hlad v Kenaánu (v. 1–6)

Náš příběh začíná už na konci předchozí kapitoly, kde čteme:

A všechny země přicházely do Egypta, aby nakupovaly u Josefa obilí, protože hlad tvrdě dolehl na celý svět. (Gn 41,57)

Pán Bůh má své prostředky, jak dovést lidi a celý svět tam, kam chce. V tomto případě – a není to poprvé v knize Genesis – dopouští na zemi hlad.

A. Hlad v Kenaánu (v. 1)

V zaslíbené zemi je hlad, zatímco v zemi, v níž budou Izraelci zotročeni, prodávají obilí. Je to zajímavé, že všichni tři patriarchové zakusili v zaslíbené zemi hladomor – Abraham, Izák i Jákob. Ve všech třech případech tam hraje svou roli také Egypt. Abraham sestoupil do Egypta a znamenalo to obrovské problémy, protože prodal svou ženu Sáru faraonovi a pak byl z Egypta vyhnán. Naproti tomu Izákovi se ukázal Hospodin a řekl mu:

Nesestupuj do Egypta. Přebývej v zemi, o níž ti řeknu. (Gn 26,2)

Jákob viděl, že v Egyptě prodávají obilí. Pravděpodobně viděl Kenaánce, kteří už nakoupili obilí nebo jiné, kteří se chystali do Egypta. Proto mluví ke svým synům, kteří se nějak neměli k tomu, aby cokoli dělali.

B. Jákobovi synové (v. 1-4)

Všichni Jákobovi synové už byli ženatí a měli děti. Přesto byli v domě svého otce a poslouchali Jákoba jako hlavu své rodiny. Jákob je ten, kdo všechno řídí. Můžeme si připomenout, že nejstaršímu z Jákobových synů, Rúbenovi, bylo v tu dobu čtyřicet čtyři let. Když se zamyslíme nad tím, jak jsme poznali Jákobovy syny a srovnáme to s tím, jak je vidíme v tuto chvíli, tak můžeme vidět, že v jejich životech došlo k nějakým změnám. Dříve to byli rebelové, kteří se stavěli proti svému otci. Nyní svého otce poslouchají. I když první verš ukazuje na to, že jsou tak trochu paralyzovaní – stáli a dívali se na sebe.

Když je potřeba jednat, tak není čas stát a dívat se na sebe. Když máme problémy nebo nedostatek, nebo když vidíme, že je možné být užitečný, tak musíme jednat a zbavit se prázdných ohledů nebo dokonce lenosti. Takové věci nás vedou k tomu, že stojíme a koukáme na sebe, případně – jak je dobrým zvykem v naší zemi – řešíme různá „kdyby“ a všechno možné okolo. Jsme jako Jákobovi synové. Mnoho lidí si myslí, že mohou problémům čelit tak, že se budou tvářit, že problémy nejsou, tedy že před nimi nějakým způsobem utečou. Ale tak to nefunguje a my to dobře uvidíme právě v této kapitole na životě Josefových bratří. Nakonec bratři na otcův popud vyrážejí. Ale Benjamín zůstává doma. Benjamínovi bylo kolem pětadvaceti let – nebyl to žádný výrostek, ale dospělý muž. Přesto ho otec chce mít doma, aby se mu něco nestalo.

C. Snopy se klaní (v. 5–6)

Pátý verš našeho textu nám říká, že Josefovi bratři vyrazili spolu s ostatními. Celá kenaánská země trpěla hladem a Jákobovi synové byli mezi mnohými, kteří přišli nakoupit do Egypta obilí.

Josef byl říšským správcem a prodával obilí všemu lidu země. Když přišli jeho bratři, skláněli se před ním tváří k zemi. (Gn 42,6)

Prázdné snopy bez obilí se klaní plnému. Josefovy sny docházejí svého naplnění a Josef dostává od Boha jejich výklad (v. 9). Bůh dělá veliké věci – ti, kdo dříve Josefa pronásledovali, se nyní sklánějí u jeho nohou.

III. Bratři před Josefem (v. 7–20)

Josef se po dlouhých dvaceti letech znovu setkává se svými bratry. Je zajímavé, že když se Josef stal správcem Egypta, tak procestoval celou egyptskou zemi, ale na svoji rodinu se podívat nejel. Cesta vozem by trvala jenom několik málo dní. Josef své bratry hned poznal, ale oni jeho nikoliv. Uplynulo dlouhých dvacet let a za tu dobu se sedmnáctiletý mladík změnil k nepoznání. Kromě toho Josefovi bratři asi nečekali, že by se s Josefem někdy setkali – a to i přes to, že jejich hřích jim nedával spát.

A. Boží slovo

Všimněte si, že Josef (v. 9) si vzpomněl na to, co mu Bůh zjevil, ale jeho bratři nikoliv. Ta zmínka ve v. 9 není náhodou. Mojžíš nám tady připomíná, jak důležité je uchovávat Boží řeč ve svém srdci. Josef Boží řeč uchovával ve svém srdci – a to byl důvod, proč si mohl vzpomenout na to, co mu Bůh před mnoha lety ukázal. Jeden z největších kazatelů starověké církve, Jan Zlatoustý, řekl, že zdrojem všech našich problémů je, že neznáme Písma. A puritánský kazatel, John Bunyan, vysvětluje, že buď nás hřích drží daleko od této knihy, nebo nás tato kniha drží daleko od hříchu. Výbornou

ilustrací je příběh Jákobových synů. Někdy mají křesťané takovou představu, že Boží slovo je něco jako pohádkový dědeček, který se objeví vždycky, když je to potřeba, a pomůže jim. *Jak moc se takoví lidé mylí!* Jestli chcete mít užitek z Božího slova, jestli ho chcete používat správně, jestli chcete, abyste v pravý čas měli to pravé slovo, tak se budete muset cvičit v Božím slově. Musí být hluboko ve vašem srdci, musí jím být naplněná vaše mysl, musíte ho být plní. Poslechněte si, co řekl Bůh praprapravnučkovi Josefa, Jozuovi:

*Kniha tohoto zákona at' se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. **Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.** (Joz 1,8)*

B. Bratrská zkouška

Josef si připomněl, co mu Bůh před lety ukázal a začal mluvit se svými bratry tvrdě. Proč? Co ho k tomu vedlo? Chtěl si užít svou chvíli slávy? Ne, Josef nebyl mužem, který by se vozil po druhých pro příkoří, které mu spáchali před mnoha lety. Jeho charakter byl úplně jiný. Ale chtěl vidět, jaký je charakter jeho bratrů. Co se stane, když se jim dá poznat? Budou dál usilovat o jeho život? Proč s nimi není jeho jediný rodný bratr Benjamín? Neprodali ho také do otroctví? A kde je jeho otec? Jak se zachovali k němu? Co stalo s bratry za uplynulých dvacet let? Josef to potřeboval vědět dřív, než se dá bratrům poznat. Proto ta tvrdá slova, proto třídní vězení. Josef se obořil na své bratry a oni začali mluvit o své rodině. Mluvili o tom, že otec je naživu, že nejmladší bratr, Benjamín, je s ním. Jak asi znělo Josefovi ujišťování bratrů, že jsou poctiví lidé? A všimněte si ve v. 13, jak mluví o Josefovi. ... *ten už není!* Neříkají s jistotou, že je mrtvý, ale v jejich očích to bylo nanejvýš pravděpodobné. Počítali s tím, že Josef už nikdy nepromluví – a zatím stál Josef před nimi! Josef chce znát pravdu, proto říká: Přivedete mi

nejmladšího bratra. Jenom tak poznám, že mluvíte pravdu. Že jste skutečně těmi, za koho se vydáváte – jste poctiví lidé.

C. Boží bázeň Josefa

Už jsme viděli předtím, že Josef byl citlivý člověk a nyní se jeho citlivost projevuje znovu. Vsadil bratry do vazby, ale po třech dnech jim říká něco velmi zajímavého:

Toto udělejte a zůstanete naživu. Bojím se Boha. (Gn 42,18)

Když Josef mluvil s ženou Potífara, která ho chtěla svést, tak říkal, že kvůli Bohu se nedopustí takové špatnosti. Když mluvil s faraonovými dvořany, tak je odkazoval na Boha, který jediný může dát pravý výklad snů. Když stojí před faraonem, tak znovu svědčí o Bohu a nyní, když jsou před ním jeho bratři, tak opět slyšíme: Bojím se Boha. A věřte tomu, že ta slova jsou míněna nesmírně vážně. Josef se vždycky bojí zarmoutit Boha a tak i v této chvíli jedná s bratry rozvážně, moudře a citlivě.

Jestliže jste poctiví, zůstane jeden z vás spoután ve vězení; ostatní půjdete a donesete obilí, aby vaše rodiny nehladověly. Svého nejmladšího bratra přiveďte ke mně; tak se prokáže pravdivost vašich výpovědí a nezemřete. (Gn 42,19–20)

Tam, kde jsou lidé, kteří mají bázeň před Bohem, tam Bůh koná své dílo – a my to můžeme vidět na Josefových bratrech.

IV. Bůh pomalu odhaluje (v. 21–28)

Všimněte si, jak bratři reagují! Je tady jeden zbožný muž a proti němu stojí deset tvrdých chlapů. Ale bázeň Boží přemáhá tyhle drsný chlapy.

A. Bůh probouzí jejich svědomí

Je tam jedna věc, která jim nedává klidně spát:

Jistě jsme se provinili proti svému bratru; viděli jsme jeho tíseň, když nás prosil o smilování, ale nevyslyšeli jsme ho. Proto jsme přišli do tísně teď my. (Gn 42,21)

Už jednou se vrátili domů bez jednoho bratra. Nyní půjdou domů bez dalšího. Věci se začínají pomalu spojovat. Začínají se jim vybavovat detaily toho, co před lety udělali Josefovi. Myslím, že to chtěli pohřbit hodně hluboko a už na to nikdy nepomyslet, ale svědomí nelze jen tak snadno umlčet a pokud ho Duch Boží probudí, tak je skutečně k neutišení. Čas nemůže nijak zmírnit vinu. Čas nevymaže záznamy svědomí. Čas nedovede odstranit hřích. Lidské zákony poskytují tzv. promlčecí lhůtu – když uplyne určitá doba od spáchání nějakého zločinu nebo podvodu, tak je zločin promlčený a pokud zločinec nebo podvodník nebyl do té doby dopaden a odsouzen, tak už ho nelze z toho zločinu, který spáchal, obžalovat. Ale Bůh je vševědoucí Bůh. U Boha není žádná promlčecí doba. Před Bohem je každý hřích takový, jako kdyby se udál právě teď. A Bohem probuzení svědomí to právě takto prožívá. Když jsou hříšníci usvědčeni Duchem svatým, tak nemají ani chvílku pokoj. Toto břemeno hříchu dobře popisuje John Bunyan v knize Cesta křesťana:

Díval jsem se tedy dál a spatřil muže jménem Evangelista, který k němu přistoupil a tázal se ho, „Pročpak pláčeš?“ Odpověděl mu: „Pane, z knihy, kterou držím v ruce, se dozvídám, že musím zemřít a pak předstoupit před soud. Když o tom však přemýšlím, zjišťuji, že nejsem ani ochoten podstoupit to první ani schopen obstát v tom druhém.“

„Proč raději nezemřít, když tento život provází tolik zlého?“ namítl Evangelista. „Protože se bojím, že břemeno, které mám na zádech, mě stáhne hlouběji, než je hrob, a že se propadnu do pekel. A jestliže nejsem, pane, připraven jít do vězení, o to méně jsem

připraven předstoupit před soud a odtud jít na popraviště. Když na tyto věci jenom pomyslím, je mi do pláče,“ odvětil ten muž.

*Na to Evangelista pravil: „Jsi-li na tom tak, proč stojíš bez hnutí na místě?“ „Protože nevím, kam jít,“ řekl mu. Na ta slova mu Evangelista podal pergamenový svitek, v němž stálo: „**Utec před budoucím hněvem!**“*

Jenom Kristův kříž z nás může sejmout břemeno našich hříchů a vin. Čas může otupit ostří, ale nikdy nemůže smazat vinu samotnou. Ani čas, ani žádný člověk, ani žádný skutek, ani žádný rituál, zkrátka nic nemůže z člověka sejmout břemeno hříchu. Jenom Kristus. U Něj je odpuštění, u Něho je milost.

B. Josefovo milosrdenství

Ve chvíli, kdy se začíná probouzet svědomí bratrů, tak jim Josef začíná prokazovat milosrdenství. Je to velká dávka milosrdenství kombinovaná s přísností. Josef pláče, jeho srdce je zasažené a jistě touží bratry obejmout, ale ví, že musí jít ještě dál. Musí se prokázat také opravdovost bratrů. Vybírá Šimeona a nechává ho před očima bratrů svázat. Proč Šimeona? Šimeonovi podle pravidel mělo náležet prvorozenectví, které otec odebral Rúbenovi a dal ho Josefovi. Josefa se bratři zbavili a tak bylo jen logické, že Šimeon měl být budoucím vůdcem. Přivedou bratři kvůli Šimeonovi svého nejmladšího bratra, Benjamína? To byla těžká zkouška. Vedle toho Josef prokazuje velké milosrdenství:

*Nato dal příkaz, aby naplnili jejich měchy obilím, vrátili každému do jeho pytle stříbro a dali jim potravu na cestu. Učinili tak.
(Gn 42,25)*

Josef se postaral o to, aby rodiny jeho bratrů nehladověly, dal jim jídlo na cestu domů, a navíc se postaral o to, aby bratři o nic nepřišli – vrátil jim jejich stříbro. Nevíme přesně, co tím zamýšlel,

ale víme naprosto jistě, že to byl Boží plán a Bůh toho využil, jak vidíme v následujících verších.

C. Bratři se třesou před Bohem

Když bratři zastavili, aby přenocovali, tak jeden z nich našel své stříbro v obilí. Podívejte se, jaký to na ně mělo účinek:

Zvolal na bratry: „Mé stříbro je tady! Zde v žoku!“ Zůstali jako bez sebe, roztrásli se a říkali jeden druhému: „Co nám to jen Bůh učinil?“ (Gn 42,28)

Všimněte si prosím tří věcí:

1. Provinilé svědomí hříšníků nechápe milost a milosrdenství.

Tam, kde je vina, tam si lidé často vykládají dobré Boží jednání s nimi jako zlé znamení. Utíkají, i když je nikdo nehoní, jak to říká Šalamoun:

Svévolníci utíkají, i když je nikdo nepronásleduje, ale spravedliví žijí v bezpečí jako lvíče. (Př 28,1)

Josef byl jako lvíče – v bezpečí, na tom nejméně bezpečném místě. Bratři si mysleli, že se Josefa zbavili a budou v bezpečí, ale nyní se třesou a utíkají! Ale pronásleduje je jenom jejich špatné svědomí, jejich vina před Bohem i před lidmi – především před jejich otcem, ale i před jejich rodinami. I dnes mnoho lidí utíká a neví proč. Jediným důvodem je jejich svědomí, které je žene, břemeno jejich hříchu, které je pohání. Nikde nezakotví, nikde se nezastaví, nejsou v bezpečí, a i když to někdy vypadá, že na chvíli jsou, tak se objeví něco dalšího, co je neustále vyrušuje z jejich klidu. Ale spravedliví žijí v bezpečí – Josef jako otrok, Josef jako Potífarovou ženou sváděný muž, Josef jako vězeň – přesto byl stále v bezpečí, protože byl s Bohem.

2. Bohatství s sebou někdy přináší víc starostí než nedostatek. Jak říká Matthew Henry ve svém komentáři k tomuto oddílu:

Kdyby je přepadli lupiči a oloupili je o jejich peníze, tak by nebyli tak vyděšení, jako když své peníze našli každý ve svém pytlí s obilím. Muž, o němž mluví Ježíš, kterému se hojně urodilo, říká: Co jen budu dělat? Měli bychom si osvojit modlitbu moudrého krále Agúra, syna Jákeova:

Nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, tak abych přesyten neselhal a neřekl: „Kdo je Hospodin?“ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha. (Př 30,8–9)

Peníze nikdy nikoho neučinily bohatým. Bohatý je ten, kdo má svůj poklad v Bohu, kdo si ukládá v nebesích to, co nezreziví a co moli nezničí. Boží slovo nám připomíná, že kdo je zbožný, kdo se cvičí ve zbožnosti a usiluje o ní, tak ten má skutečné bohatství.

3. Bůh vzbuzuje bázeň. Bratři za tím vidí Boží jednání – všimněte si:

... říkali jeden druhému: „Co nám to jen Bůh učinil?“ (Gn 42,28)

Musel to pro ně být skutečně šok. Celá léta byli slepí, ale když Bůh probudil jejich svědomí, když začal ořezávat jejich život a pracovat na nich, tak najednou vidí – je to Bůh, kdo s námi jedná. A třesou se hrůzou, protože vědí, že Bůh je svatý a oni jsou hříšníci. Bylo to logické – Hebrejové byli pro Egyptany nečistí. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by TEN Egyptan udělal něco takového pro skupinu Hebrejů, kterou označil za vyzvědače. Z Egypta odcházeli celí roztřesení, ale nyní se třásli hrůzou. Už po třech dnech vězení viděli, že je to Bůh, kdo s nimi jedná, ale nyní se jim to potvrzuje. Můžeme si být jistí, že jejich cesta domů, která měla být radostná, protože nesli z Egypta obilí, se pro ně stala jednou z nejtěžších cest v jejich životě – a možná tou nejtěžší cestou vůbec, protože na této cestě s sebou ještě nesli břemeno svých

hříchů, zatímco na té další, která je čekala a na níž měli oznámit otci, že ho podvedli ohledně Josefa, už jim bylo odpuštěno.

V. Bůh připravuje na budoucnost (v. 29–38)

Bratři se vrací s těžkým srdcem i s těžkou hlavou domů. Všechno vypravovali svému otci. Všimněte si, že až do určité chvíle otec vůbec nijak nereagoval. Teprve když vysypaly své pytle s obilím a našli každý své stříbro, tak čteme o tom, že na všechny padla bázeň. Josef prohlásil před bratry, že se bojí Boha. A v jeho životě tomu všechno odpovídalo. Na jeho bratry přišla Boží bázeň po cestě domů a potom znovu doma. Spolu s nimi se sevřelo srdce také Jákobovi. Už to byl starý muž – bylo mu sto třicet let. Už to bylo docela dávno, co zápasil s Bohem u potoka Jabok. Nyní mu znovu přebíhal mráz po zádech, protože v tom, co se dělo, musel vidět Boží ruku. Bůh ho připravoval na setkání s dávno oplakaným synem. Všimněte si Jákobových slov – připravujete mě o děti. Jako kdyby tušil, že nebylo všechno v pořádku. O dva syny už přišel a nyní po něm chtějí třetího?

Před námi je muž soužený ohromnou bolestí. Bůh někdy v našich životech působí takovým způsobem, že i ti nejzbožnější svatí snášejí jeho výchovu jen s velikými obtížemi. Na Jákobovi vidíme, že někdy je skutečně těžké, velmi těžké pokorně se poddat pod mocnou ruku Boží. O to více musíme obdivovat lidi, jako byl Job a brát si z nich příklad. V situaci, která byla ještě horší, než byla situace Jákobova, Job říká:

*Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.
(Job 1,21)*

Když Jákobovi synové přišli utěšit Jákoba v jeho zármutku nad ztrátou Josefa, tak to bylo hloupé a nechutné pokrytectví. Nyní znovu vidíme jednoho z Jákobových synů – Rúbena, jak se snaží –

znovu velmi hloupým a nechutným způsobem – utěšit svého zarmouceného otce.

*Rúben svému otci pravil: „Můžeš usmrtit dva z mých synů, jestliže ti Benjamína nepřivedu. Svěř mi ho, já ti ho přivedu zpátky!“
(Gn 42,37)*

Ačkoliv byl Rúben nejstarší, tak mu chyběla moudrost od Boha. Co to nabízí svému otci? Aby se stal vrahem? Aby – kdyby ztratil i třetího syna – zahubil ještě své dva vnuky? Hřích skutečně zaslepuje lidi a ohlupuje jejich mysl. Rúben je tady jako Petr na hoře proměnění, který mluvil a nevěděl, co by měl říct. Prostě něco plácnul. Ať už to dává smysl nebo ne. Místo, abychom poslouchali, tak mluvíme – a často padají z našich úst nemoudrá slova.

Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení. (Jk 1,19)

Když vidíme takovou řeč Rúbena, tak se vůbec nemůžeme divit Jákobovi, že nechce dovolit, aby Benjamín odešel s bratry do Egypta. Bůh jedná. Bůh začíná odhalovat věci, které byly dlouhá léta skryté. Někdy Bůh rozloupne člověka, jako se loupe banán – jenom sundáte vrchní slupku a pod ní je chutné ovoce. Jindy je to podobné tomu, když loupete cibuli – jedna slupka za druhou, jedna vrstva po druhé a čím jdete hlouběji, tím více pláčete. Bůh s námi nikdy nepřestává pracovat! Zakončíme slovy Písma:

Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyšlnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? (Ř 2,4)

Modleme se.

KŘEŠŤAN A VOLBY

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Za pár dní proběhnou v naší zemi další volby, tentokrát do parlamentu. Chtěl bych se zamyslet nad tím, jaký by měl být vztah křesťana k volbám a v širším slova smyslu k politice, tedy k věcem veřejným jako takovým. Často totiž slyším, že křesťané by se o politiku neměli moc zajímat, protože jde o tělesné, neduchovní věci, že křesťané by se měli víc starat o zbožnost a svatost, než o to, kdo a jak vládne. Vždyť je to přece Bůh, který vládne nade vším, který vlády ustanovuje a sesazuje (Da 2,21), který „nakloní královo srdce jako vodní toky, kam se mu zlíbí“ (Př 21,1). Lidé také namítají, že stejně jeden hlas nic nezmění, a navíc ani není, koho volit, protože všichni ti lidé jsou hříšníci a nejsou věřící, a i kdyby byli, tak je politika zkazí.

Myslím si, že takový postoj není správný, dokonce bych řekl, že je až troufale hříšný. Vykazuje totiž znaky ignorance, lhostejnosti, nezodpovědnosti a pokoušení Boha. Se stejným postojem může někdo přistoupit i k modlitbě: „Proč bych se měl za něco modlit, když Bůh stejně ví, jak to dopadne a udělá to tak, jak se mu líbí. Co na tom zmůže moje modlitba?“ Ale modlitba je tím prostředkem, který nám Bůh určil a který používá k tomu, aby jednal v tomto světě. A kdyby nic jiného, Bůh nám přikazuje, abychom se modlili – a to stačí. I kdybychom nerozuměli vůbec ničemu jinému, tohle je naprosto dostatečné k tomu, abychom se modlili.

Na rozdíl od modlitby nám Bůh nikde v Bibli nepřikazuje, abychom volili své vládce nebo abychom chodili k volbám. Nicméně máme v Písmu dostatek textů, které mluví o naší společenské

angažovanosti a zodpovědnosti. Naše občanství je v konečném důsledku nebeské (Fp 3,20), ale máme také občanství pozemské a to obojí má své důsledky, k obojímu patří práva a povinnosti. Křesťané rádi využívají práva, která jim přináší to, že jsou občany této země. Nechtěli by být občany Číny, Somálska, Íránu nebo Korejské lidově demokratické republiky. Protože kdyby jimi byli, žádná práva by jako křesťané neměli. Nemohli by svobodně vyznávat svou víru, shromažďovat se ke společnému uctívání, vlastnit Bibli, vychovávat své děti v Pánově bázni, mít společenství s dalšími křesťany, poslouchat kázání na internetu, vydávat, prodávat nebo kupovat křesťanskou literaturu atd.

Máme se modlit za své vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc (1Tm 2,1–2). Ale jak se někdo může modlit za své vládce a v moci postavené, když ho nezajímá ani to, jak se jmenují, natož co dělají? Stále ještě žijeme v demokratické společnosti, což znamená, že se podílíme také na tom, kdo je v moci postavený, takže se máme modlit nejenom za ty stávající mocné, ale také za ty, kdo přijdou po nich.

Kdybychom žili v absolutistické monarchii nebo v diktatuře, měli bychom to v tomto ohledu mnohem jednodušší, ale Bůh nás postavil do této doby a do této společnosti. A naší zodpovědností je, abychom v tomto současném kontextu hledali způsoby, jak máme naplňovat jeho vůli. Křesťané by měli být vzornými občany své země. Rozumíme tomu, že lidská vláda (a v tomto smyslu nezáleží na tom, zda je demokraticky zvolená nebo dědičně předávaná nebo dokonce silou uzurpovaná) je Bohem ustanovenou vládou (viz Ř 13,1–14). V těch oblastech, které byly světské vládě Bohem svěřené, je naší zodpovědností se vládě podřizovat. Máme konat to, co je dobré a správné, což mimo jiné znamená, že bychom měli také plnit svou volební občanskou povinnost. Nemyslím si, že to tak je vždycky a ve všech režimech. Pokud by volby nebyly svobodné nebo by byly jenom takovou pokryteckou fraškou, aby

se navenek zachovalo zdání demokracie, jako tomu bylo například za minulého režimu, mám za to, že křesťané by se na takovém podvodu podílet neměli. Pokud zde ale svoboda je, potom by se křesťan, jako dobrý správce všeho, co mu bylo svěřeno, měl podílet na fungování demokracie. Z hlediska občanského je to jeho právo, z hlediska biblického je to jeho povinnost.

Možnost podílet se na volbách můžeme chápat také jako projev lásky k bližním, protože takto může křesťan prosazovat to, co je dobré, pravdivé a spravedlivé, což je způsob, jak vyjádřit lásku k bližním. Tohle je něco, co vyžaduje svědomitou a zodpovědnou přípravu. Podobně jako v případě modliteb za vládcu, i zde je potřeba investovat čas a úsilí do poznání názorů, programů a činů. Křesťané by se neměli podílet (ani svým hlasem) na něčem, co přímo odporuje Božímu slovu (např. manželství pro lidi stejného pohlaví – viz Gn 2,24, Ř 1,26–27), co je nemorální (např. hmotná podpora lidí, kteří nechtějí pracovat – viz 2Te 3,10) nebo dokonce zlé (např. změna pohlaví).

Právo podílet se na fungování demokratické společnosti je jednou z mnoha hřiven, které nám Bůh svěřil. Není to největší hřivna ani ta nejdůležitější. Přesto je to výsada, kterou neměly mnohé generace před námi a kterou nemají křesťané na mnoha místech současného světa. Služebník líný a špatný byl ten, který svou hřivnu zakopal, protože si nechtěl špinit ruce a vkládat úsilí do něčeho, co mu přišlo v podstatě zbytečné. Kéž takto nenaložíme s hřivnou své občanské zodpovědnosti.

Rozumíme tomu, že Bůh má všechny věci pod svou kontrolou, ale to přece neznamená, že se nás to nijak netýká, že nemáme dělat nic pro to, abychom naplňovali jeho vůli. Každý jednotlivec nějakým způsobem ovlivňuje okolní společnost. Každý volič se do nějaké míry podílí na tom, podle jakých zákonů se bude řídit země, v níž žije – zda bude vládnout hřích, který je národům pro potupu (Př 14,34) nebo radost, která vládne tam, kde jásají spravedliví

(Př 28,12). Nemůžeme být lhostejní k tomu, jak bude vypadat místo, kde žijeme, kdo zde bude vládnout, jaké zákony bude prosazovat, co se budou učit naše děti a zda budou žít v dostatku nebo budou zadlužené. A je jasné, že volby nejsou tím jediným místem, kde se na tom můžeme podílet, ale že jde o každodenní život v pravdě a spravedlnosti, v pojmenovávání věcí pravým jménem, jde o život ve světle, tedy ve vztahu s Pánem Ježíšem Kristem v každodenním hledání jeho vůle a nesení jeho kříže.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021